

Търново, и го преобърнали въ прахъ и пепель; а жителитѣ му сж разбѣгали, и повечето сж отишли въ Влашко. Отсетнѣ Арбанаси се заселило съ Българи преселенци преимущественно отъ Герлово. Сжщо Кърджалиитѣ сж сжсипали градъ-тъ Раково не далечъ отъ Котелъ, и отсетнѣ избили многобройни Котленци и Жеравняни, които тѣ срѣщнахли на пътя, въ една гѣста гора, между Котелъ и Раково. Преди да свършимъ кжсото си историческо обозрѣние за Кърджалиитѣ, ние считами за свож длжжность, да разкажмъ и за ненадѣяннатж, но много поучителнж случкж, спорядъ която е загинжлъ Индже Войвода, тоя звѣроподобенъ Българинъ. Ние мислимъ, че тя ни представлява единъ поучителенъ урокъ отъ най голѣма нравственностъ. — Веднжждъ, той влѣзълъ въ едно село при Айтосъ съ своитѣ умразни Кърджалии, и въ една кжща, той видѣлъ едно младо свинарче съ една пушка въ ржката си. — Индже Войвода поискалъ му пушкатж, свинарчето не ж давало; той го погнжлъ да го улови и да му зхмни пушкатж, но то не ж давало, и излязло на двора, и бѣгало насамъ на тамъ; случило се да доди отъ отзадъ камъ гжрбъ-тъ на Индже Войвода, и изведнжждъ гржмва съ пушката си и го ударя право въ гжрдитѣ презъ гжрбъ-тъ; Индже Войвода тутакси пада на земята. Кърджалиитѣ, които были съ него, впускатъ се и улавятъ свинарчето, вкрзали го и забрала да го биятъ; но Индже Войвода извикалъ да му доведжтъ при него това младо свинарче, и му рѣкълъ съ нажяленъ и умиленъ гласъ: *„азъ сжмъ расилакалъ много майки, и ти сега расилаквашь моята майка. — Това е вижда се Божието правосждно предопрѣдѣленіе . . .; за това, азъ ти всичко оирощавамъ, и живей благополучно!“*. Слѣдъ малко и издхналъ. Въ тоя много назидателенъ разказъ, това е само жялното: *„че совѣстьта, тоя строгъ и неумолимъ, но таенъ сждникъ за престжжницитъ, кжсно осждилъ тоя злодѣецъ, и май жсно му е издалъ крайнатж си и неотмѣнимж присждж. . . .“* —